

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 czerwca 2022 r.

Pozycja 103

POSTANOWIENIE z dnia 3 marca 2022 r. Sygn. akt Ts 109/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej E.B. w sprawie zgodności:

- 1) art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1412, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 1, 2, 3, 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991, ze zm.) „w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym”, z art. 2, art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 32 w związku z art. 24 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców wymienionej w punkcie pierwszym w związku z art. 77⁵ § 1, 2, 3, 5 ustawy – Kodeks pracy wymienionej w punkcie pierwszym w związku z art. § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167) „w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym”, z art. 2, art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 32 w związku z art. 24 Konstytucji;
- 3) art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców wymienionej w punkcie pierwszym w związku z art. 5 w związku z art. 77⁵ § 1, 2, 3, 5 ustawy – Kodeks pracy wymienionej w punkcie pierwszym w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia wymienionego w punkcie pierwszym „w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym”, z art. 2, art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 32 w związku z art. 24 Konstytucji;
- 4) art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców wymienionej w punkcie pierwszym w związku z art. 5 w związku z art. 77⁵ § 1, 2, 3, 5 ustawy – Kodeks pracy

wymienionej w punkcie pierwszym w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia wymienionego w punkcie drugim „w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym”, z art. 2, art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 32 w związku z art. 24 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

1. Skarga konstytucyjna wniesiona została przez E.B. (dalej: skarżący), reprezentowanego przez pełnomocnika z wyboru, w związku z następującym stanem faktycznym.

Wyrokiem częściowym Sądu Rejonowego w P. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Rejonowy) z 13 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...]); dalej: wyrok Sądu Rejonowego) zasądzone od skarżącego na rzecz powoda (pracownika skarżącego) kwotę 25 310,48 zł tytułem ryczałtu za nocleg oraz wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, nocnych i za dyżury, powiększonej o stosowne odsetki. W uzasadnieniu sąd powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r. (sygn. K 11/15; OTK ZU A/2016, poz. 93) oraz ukształtowane po jego wydaniu orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazujące, iż „po wyroku Trybunału Konstytucyjnego (...) nie stosuje się art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.), ale stosuje się art. 77⁵ § 5 k.p., lecz wyłącznie w przypadku [gdy] pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę” (s. 14-15 uzasadnienia).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z 21 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]) dalej: wyrok Sądu Okręgowego) oddalono apelację skarżącego oraz zażalenia wniesione przez niego na pozostałe, wydane w sprawie postanowienia Sądu Rejonowego oraz orzeczone o kosztach postępowania. Wyrok Sądu Okręgowego wskazany został w skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393).

2. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 5 maja 2021 r. (doręczonym 18 maja 2021 r.) wezwano skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez wskazanie skarżącego i adresu jego zamieszkania oraz podanie i udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu wyroku Sądu Okręgowego. Pismem z 24 maja 2021 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do tego wezwania. Natomiast zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2021 r. (doręczonym 17 listopada 2021 r.) wezwano skarżącego do doręczenia określonych dokumentów, do czego ustosunkował się on pismem z 23 listopada 2021 r. (data nadania).

3. Kwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił, że stanowiąc podstawę wyroku Sądu Okręgowego doprowadziły do nieproporcjonalnego naruszenia (art. 31 ust. 3 Konstytucji) zasady poprawnej legislacji (art. 2 Konstytucji), a także „równości wobec prawa spowodowanej niedostatecznym nadzorem ze strony państwa nad stosunkiem pracy (art. 32 w zw. z art. 24 Konstytucji)” oraz prawa własności (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna została złożona przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem skarżącego z wyboru (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK). Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ wyrok Sądu Okręgowego w P. z 21 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]) stanowił ostateczne orzeczenie o wskazanych w skardze wolnościach lub prawach skarżącego (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK). Udokumentowana została data doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK), od którego – jak oświadczył pełnomocnik – nie wniesiono nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p.TK). W skardze przedstawiono stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK) oraz określono kwestionowany przepis aktu normatywnego, na podstawie którego sąd orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK). Skarga zawiera również wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego oraz w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), a także uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga nie jest oczywiście bezzasadna oraz spełnia wymagania przewidziane w ustawie. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK, skardze konstytucyjnej należało nadać dalszy bieg.